

L'ESQUELLA

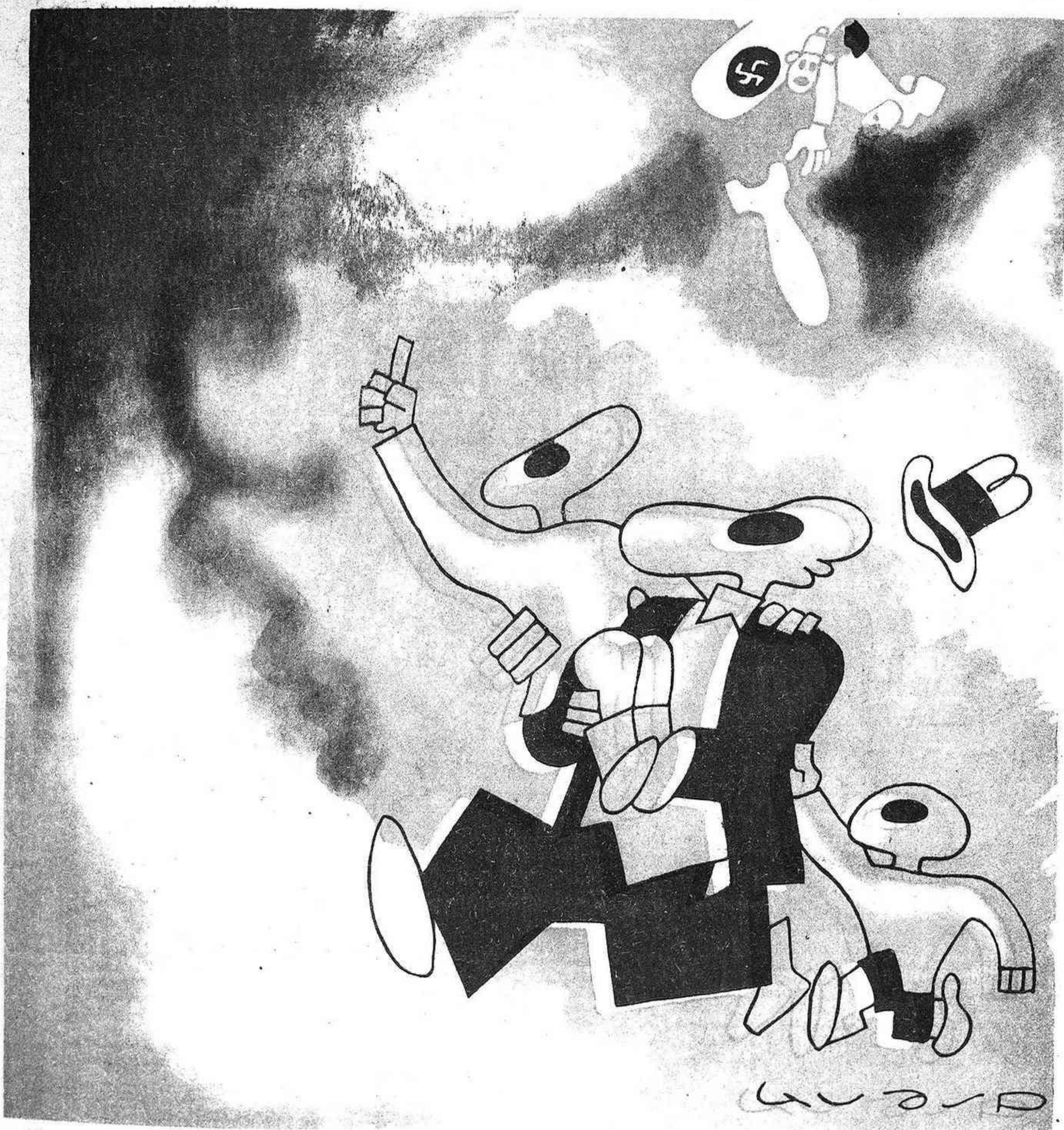
D E L A T O R R A T X A

REDACCIÓ: ARAGO, 290
TELÉFON 23994

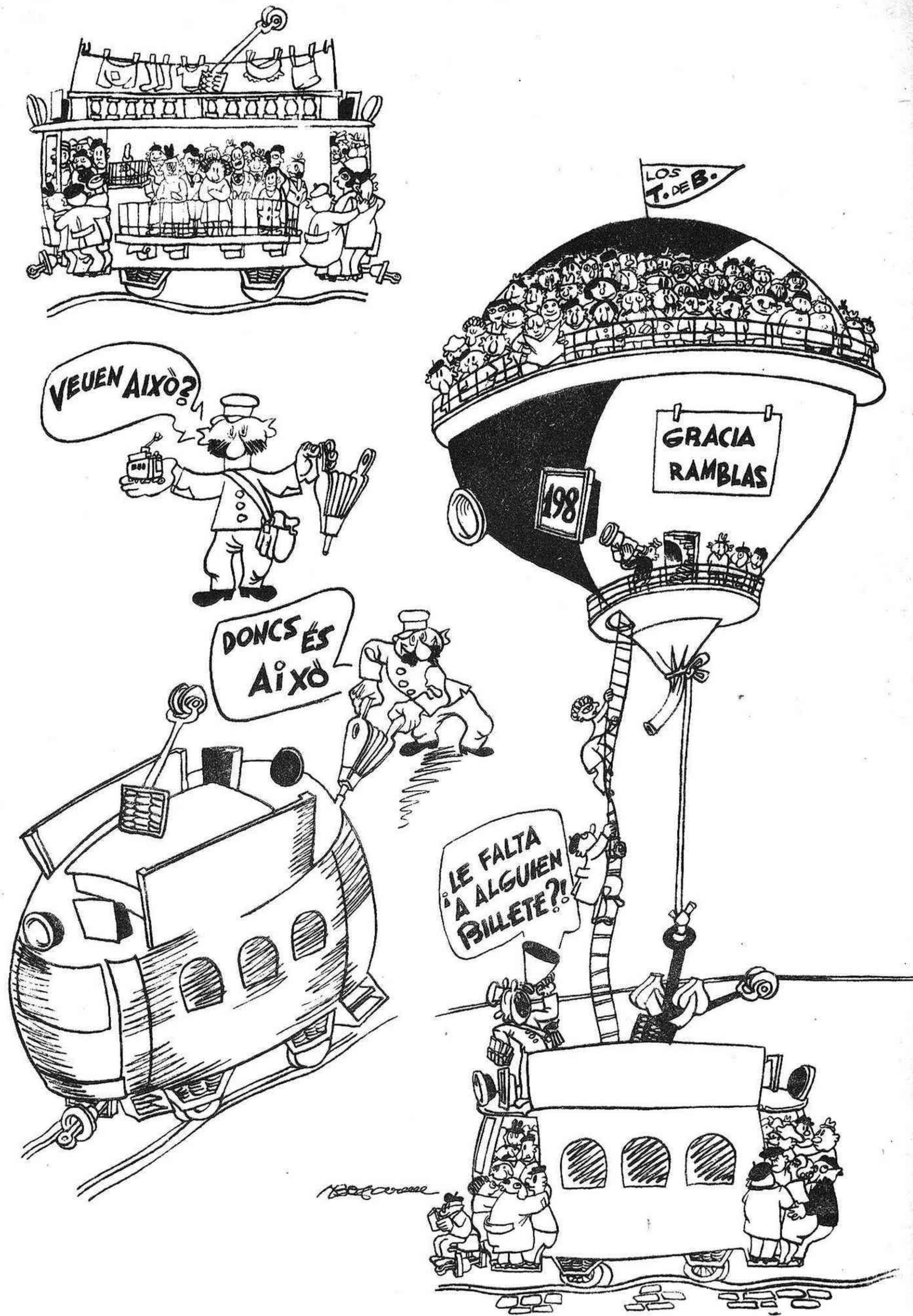
ADMINISTRACIÓ:

RAMBLA DEL MIG, 17
TELÉFON 19937

T R E N T A C È N T I M S

— Pare! No deia vostè que els dolents no pugen al cel?

Nosaltres proposem aquests nous models de tramvies.

Un país on la gent feia cua per pagar!

Quan semblava que, encarint-se tot com s'ha encarit, circulant la moneda com circula i no venint-li, a ningú d'una pesseta, ja que a ningú no se li acut de denunciar a la policia els especuladors —«quina ocurrència, dirà el lector, si no paguem els ous a mil pessetes i encara gràcies, pobres especuladors, no en trobarem»—, quan després de tot això semblava que a la gent no li havia de venir d'ací el pagar els impostos municipals, les cèdules i contribucions, com feia abans, té, ara resulta que ningú no paga i l'erari públic es troba sense un clau. Com fer-ho? «Com ho farem?», es digueren els arbitristes. I ja està; es recordaren d'aquella anècdota del pobre Llanes, que era el Llanes ric quan es va tornar pobre i, posant-se en el lloc del propietari de la casa, han acceptat el tracte.

El cas és prou conegut perquè no el repetim una vegada més, ja que són les coses conegudes les que hi ha més gent que no sap. Anà així la cosa: El senyor Llanes havia anat a menys i feia una colla de mesos que devia el pis. L'amo hi va anar per dir-li que, com que no pagava, el treia. I el senyor Llanes, tot plorós, li va dir: «Per favor, no em tregui d'aquest pis, on fa tants anys que visc. És clar que no li pago; però podem fer una cosa: m'apuja el lloguer».

I això han fet els nostres arbitristes, o cosa semblant, ja que els lloguers, encara que no es paguen, no

els han apujat, però han apujat els impostos, que tampoc no es paguen.

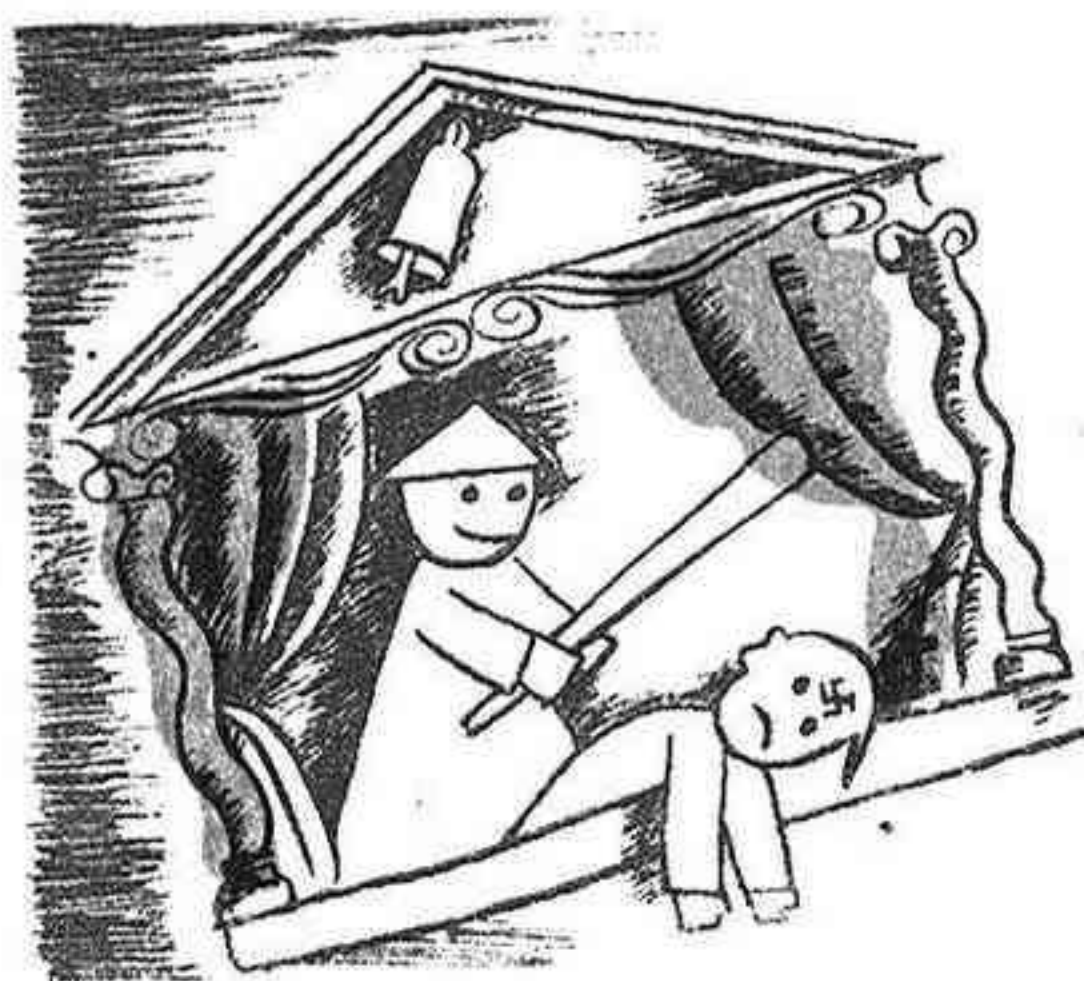
Diran ells, potser, que també han fet una altra cosa: com que la gent no paga els impostos vells, n'han posat de nous, a veure si amb ells agafen peix. Però el peix contribueix tampoc no pica, i no pas perquè sigui un peix que es porti l'oli.

A casa nostra la gent havia tingut sempre el vici de pagar. Una vegada, un riojà, al cap de vint anys de viure a Barcelona, anà a casa seva i allí, és clar, volgueren saber què era Catalunya. «Mireu, els digué ell: Catalunya és un país on la gent fa cua per pagar les contribucions». No hagué pas de parlar més. Ara, és clar, s'ha fet la revolució. Però aquest vici subsisteix, i tant subsisteix, que una colla de vividors han pogut prosperar i fins i tot anar a la presó gràcies a aquesta dèria del nostre poble. Ací s'han construït cuirassats i avions, i s'han socorregut ciutats a benefici dels recaptadors. Això, és clar, pot haver estat causa d'una certa antipatia per la recaptació vell sistema, però amb tot, aquesta encara raja. El que hi ha, és que raja fora del test.

Cal fer, doncs, la revolució en la recaptació. La gent feia cua per pagar; és cert. Però l'esperit de cua, podríem dir, s'ha desplaçat i la gent ha de fer-ne per comprar. Cal, doncs, cercar el cobrament per altres ca-

mins. A nosaltres, als nostres lectors, no ens fa res de pagar el que sigui; de més gust ho donarem al Municipi, a la Generalitat o a l'Estat, que són tres graus de la comunitat, que no pas als especuladors. Però que almenys ens facilitin el pagament! Perquè, per què conservar el vell sistema antipàtic de fer cobrar els rebuts a domicili, quan no hi ha ningú al país per poder deixar el paperet amenaçador, o bé haver de passar hores i hores davant d'una guixeta? ¿No seria més fàcil i més productiu que qualsevol ciutadà pogués anar a l'estanc de la cantonada i posar-se al corrent dels impostos comprant uns segells, que l'Ajuntament, per exemple, ja tindria cobrats per endavant, i que el contribuent podria anar pagant quan vulgués acceptant els segells, en comptes del canvi? Aleshores no caldria altra cosa que uns revisors d'impostos i matar els segells amb el membrat on hi hagués el concepte i la data.

Es clar que aleshores caldria cercar col·locació als nombrosos funcionaris que ara treballen en la confecció de dificultats; però podrien ésser adaptats després d'un període de reeducació —i aquest mot és més just del que sembla—, i ésser ocupats en la confecció de facilitats o altres coses igualment útils, com per exemple fer un cens dels nous rics, que és evident que haurien de pagar més que no pas els vells i els nous pobres.

TEATRE DE L'ESQUELLA

Casa't, que no tindràs dona! Esquellot d'actualitat i representable

PERSONATGES

CLOTI, la "casada infiel".

PAU, el seu marit, dèbil de caràcter.

SENYORA PERFECTA, la sogra, perfectament desagradable.

PEPET, un "profiteur" de reraguarda.

ACTE UNIC

El decorat representa un salonet petit-burgès. Molt confortable, amb un aire molt íntim. Un sofà propici a totes les declaracions. Molts coixins, molts bibelots.

En aixecar-se el teló, Cloti i Pau estan representant l'escena del sofà. Es besen castament i àvidament, com correspon a dos casats de fa sis mesos.

PAU.—No m'has entès. Em referia a l'"home", en anglès. Vull dir l'interior conjugal.

CLOTI.—Ah! Es pronuncia "jom".

PAU.—T

CLOTI.—A

PAU.—Tota la vida se't veuria que vares anar a can Berlitz.

CLOTI.—Els papàs volgueren que tingués instrucció.

PAU (La besa).—I que n'ets d'instruïda! Ho saps fer tot, ho coneixes tot... Tens habilitats insospitades.

CLOTI (Alarmada).—Què em sospites, encara?

PAU.—Insospitades, pels altres. A mi, ja m'ho has donat tot. Els la "perfecta casada", com diu aquella novel·la de Pedro Mata.

CLOTI (El besa a ell).—Quin talent tens també tu, maridet meu!

PAU.—Ets la meva mitja taronja.

(Els dos es besen, a duo.)

ELS DOS (També a duo).—Som el matrimoni ideal!

PAU.—Llàstima que ja t'he de deixar!

CLOTI (Fent la melindrosa).—Tan d'hora?

PAU.—Els negocis són els negocis, com va dir Lope de Vega. He d'anar a la fàbrica de Vic. Ja saps que estem elaborant el porc sintètic. Precisament, avui li posem l'última pota.

CLOTI.—I estaràs molts dies fora?

PAU.—Almenys, dos. En l'estat en què es troben els ferrocarrils, mai saps quan tornaràs a casa. Cuita, a fer-me la maleta. No t'oblidis de la camisa de dormir, com l'altra vegada!

CLOTI (S'aixeca).—No m'oblidaré de res, amor meu!

PAU (Entusiasmada).—Quina dona!

CLOTI.—Quin marit!

(Es tornen a besar. Per la dreta se sent un gran terrabastall, com aquell que precedeix l'aparició del diable en els "Pastorets". En lloc del diable, entra la senyora Perfecta.)

CLOTI.—La mamà!

PAU.—La sogra.

PERFECTA.—La mamà política, que ve més política que mai!
(Realment, la senyora Perfecta fa una cara d'una pila de déus. Amb la mà dreta, branda un exemplar del diari del matí.)

CLOTI (Esverada).—Què passa, mamà?

PAU (Resignat).—Ja la ballem!

PERFECTA.—I tant, si la ballem! (Terrible, a Cloti.) Separa't d'ell! No el toquis!!

CLOTI.—Però, mamà: què és això?

PERFECTA (Més terrible, encara).—Està condemnat! Esteu condemnats els dos!! Sou dues ànimes damnades!!!

PAU (Intenta reaccionar).—Senyora mamà: es pot saber a què ve aquest drama?

PERFECTA.—Pau, pau i sempre pau! Com es veu que no llegeixes el diari. (A Cloti, que continua al costat del seu marit.) Separa't d'ell, et dic!

CLOTI (Espantada).—Ai!

(D'una revolada, la senyora Perfecta ha separat els dos esposos.)

PAU.—Qualsevol diria que estic apestat!

PERFECTA.—Pitjor que apestat. Estàs condemnat al foc etern.

PAU.—Ja era hora que m'escalfés... Fa un fred que pela!

PERFECTA.—Calla, poca-vergonya! Has seduït vilment la meva filla.

PAU.—Perdoni: però la Cloti i jo som casats...

PERFECTA (Sarcàstica).—Casats! Casats!... Us ho penseu que sou casats...

CLOTI.—Mamà: va casar-nos el jutge...

PERFECTA (Fa el senyal de la creu).—El jutge! El jutge no era tal jutge, sinó un vulgar arcavot.

PAU.—I les trenta peles de les pòlisses?

PERFECTA.—Els diners de Judas! El preu que pagares de la meva filla!

PAU.—Vaja, sogra: què ha vist mossèn Llesques, avui?

CLOTI.—I tant, mamà!

PERFECTA.—Avui he vist el diari. (Els ensenya el diari.) Llegiu, infeliços, ànimes en pena. (Pau s'acosta per a prendre-li el diari.) Té: no em toquis, que encara em condemnaria jo.

PAU (Agafa el diari).—Què diu?

PERFECTA.—Ací, a primera pàgina.

PAU (Llegeix).—"Diuen d'Oviedo, que una de les primeres disposicions del general Franco ha estat la d'anul·lar tots els casaments celebrats durant el temps en què Astúries ha estat en poder dels republicans..."

CLOTI (Llança un xisclet, i es desmaia).—Ai! (Cau ajeguda al sofà.)

PAU (Desanimat).—Tan feliços que érem! (Li cau el diari de les mans.)

PERFECTA.—Esteu condemnats. Ho diu el "generalísimo". Si voleu salvar-vos, heu de complir les seves ordres.

CLOTI (Torna en si).—Però, mamà. jo estimo en Pau! És el meu marit...

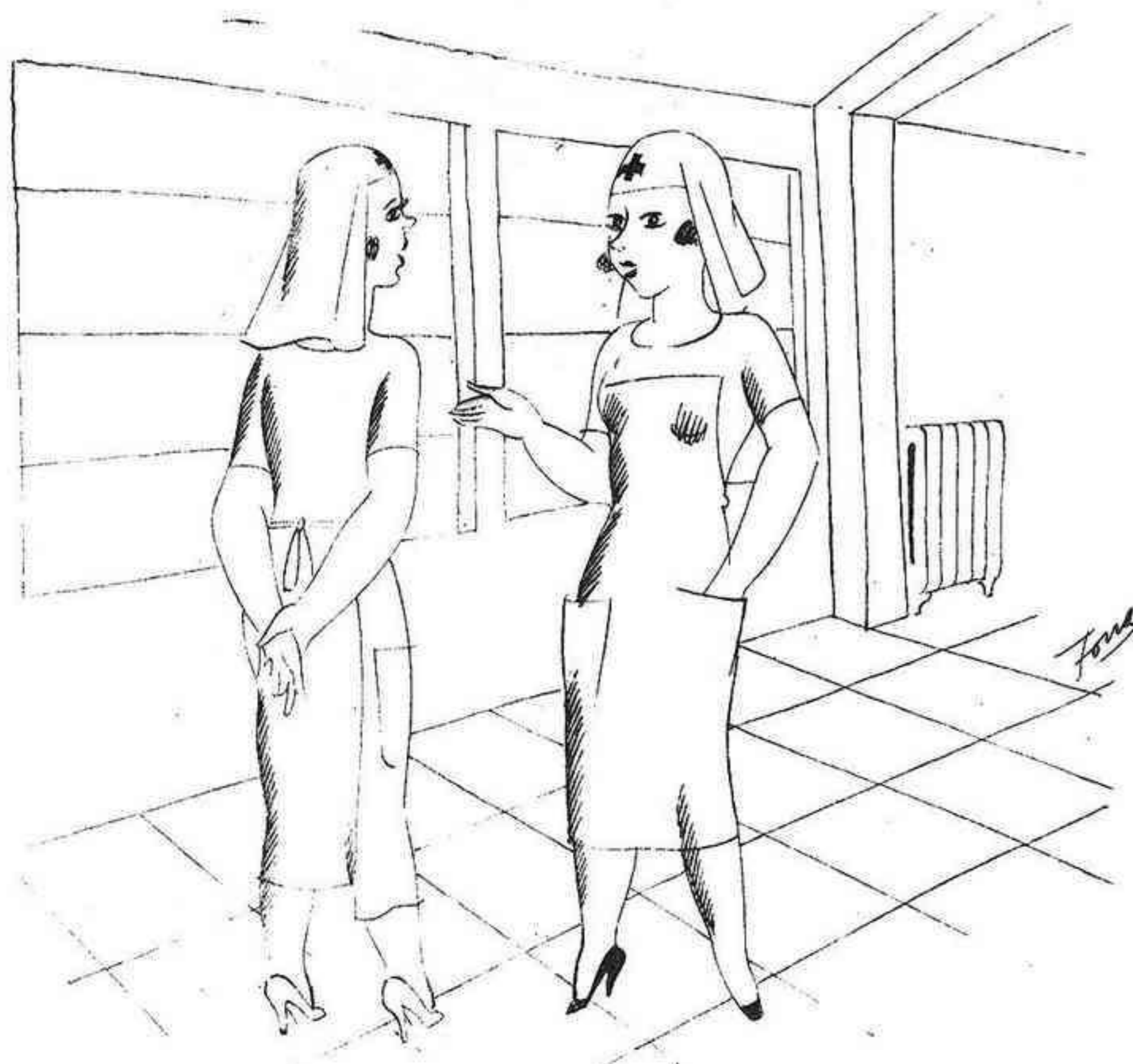
PERFECTA.—Calla, desgraciada! Ets la seva concubina. Ell és el teu amant.

PAU.—Davant de la llei, sóc el seu espòs.
 PERFECTA.—Davant de Déu i de Franco, ets el seu amant.
 Jo, en nom de Déu, de Franco i de la moral, tinc l'obligació de separar-vos.
 PAU (*Desesperat*).—No hi ha altre remei?
 PERFECTA.—Resignar-vos, o la mort. Abans de tenir una filla en la deshonra, preferiria donar-li la mort amb les meves pròpies mans.
 CLOTI (*Entre sanglots*).—Pau, el meu Pau...
 PERFECTA.—El teu ex-Pau.
 CLOTI.—Ex-Pau meu: el destí i la mamà ho volen. Trobaràs la maleta al rebedor. Torna a viure amb els teus pares.
 PAU (*Plorant a llàgrima viva*).—Què no faré per la moral? Besa'm per darrera vegada.
 PERFECTA (*S'interposa, ràpida com el llamp, entre els dos*).—Mai! Ja que sou dos amants, dos pecadors, el menys que podrieu fer és guardar les formes davant d'una senyora respectable.
 CLOTI.—Adéu, ex-maridet meu!
 PAU.—Adéu, doneta ex-meua!
 PERFECTA.—Ja s'allarga massa aquesta escena. (*A Pau.*) Jo t'acompanyaré a la porta, i procura fer penitència, perquè Déu i Franco et perdonin.
 (*Solemne i tràgic, Pau surt per la dreta. El segueix la senyora Perfecta. Cloti resta plorosa al sofà. Però, quan Cloti està sola, surt de sota el sofà Pepet.*)
 CLOTI (*Esverada*).—Ai! Ah! Ets tu?
 PEPET.—Jo mateix, reineta! Em creia que no guillaven mai, aquests. On ha anat el teu marit?
 CLOTI.—No ho sé. La mamà l'ha tret!
 PEPET.—Quin ximple! (*La besa.*) Que n'estàs de bé! Castissa!

CLOTI (*Li torna la besada*).—No cridis tant, que ens poden sentir!
 PEPET.—Que n'és de ximple un marit que abandona una doneta com tu! Quina sort tenim els amants!
 CLOTI.—Deus voler dir: els poca-vergonyes.
 (*Pepet tomba Cloti damunt del sofà. Els dos, en plena besada, resten gairebé formant un sol cos. De sobte, per la dreta, entra novament la senyora Perfecta.*)
 PERFECTA (*Sorpresa en veure l'escena*).—Com? En Pau altra vegada ací? Desgraciada! Filla meua, tu et vols condemnar del tot! I jo no havia deixat aquest poca-vergonya a l'escala? Es capaç d'haver entrat per la finestra.
 PEPET (*Incorporant-se*).—Senyora: jo no sóc cap Pau.
 PERFECTA.—Però, què és això?
 CLOTI.—T'equivoques, mamà. Aquest no és el meu marit.
 PERFECTA.—Qui és, doncs?
 CLOTI.—Es l'altre. (*Sorpresa de la senyora Perfecta.*) L'altre, comprèn? El meu amant!
 PERFECTA (*Que s'ha tret un pes del damunt*).—Ah! Respiro satisfeta! Quin espant m'havies donat... Així... aquest és allò que en diuen... el "querido"?
 PEPET.—A les seves ordres, senyora.
 PERFECTA (*Tranquillitzada*).—Res, res. Perdoneu la interrupció, fills meus. I aneu fent. De tenir "querido", encara no en parla el general Franco. (*Tot retirant-se.*) Em creia ben bé que era, encara, el bandarria del marit...
 Mentre la senyora Perfecta se'n va i Cloti i Pepet tornen a ajaçar-se al .. sofà, cau el

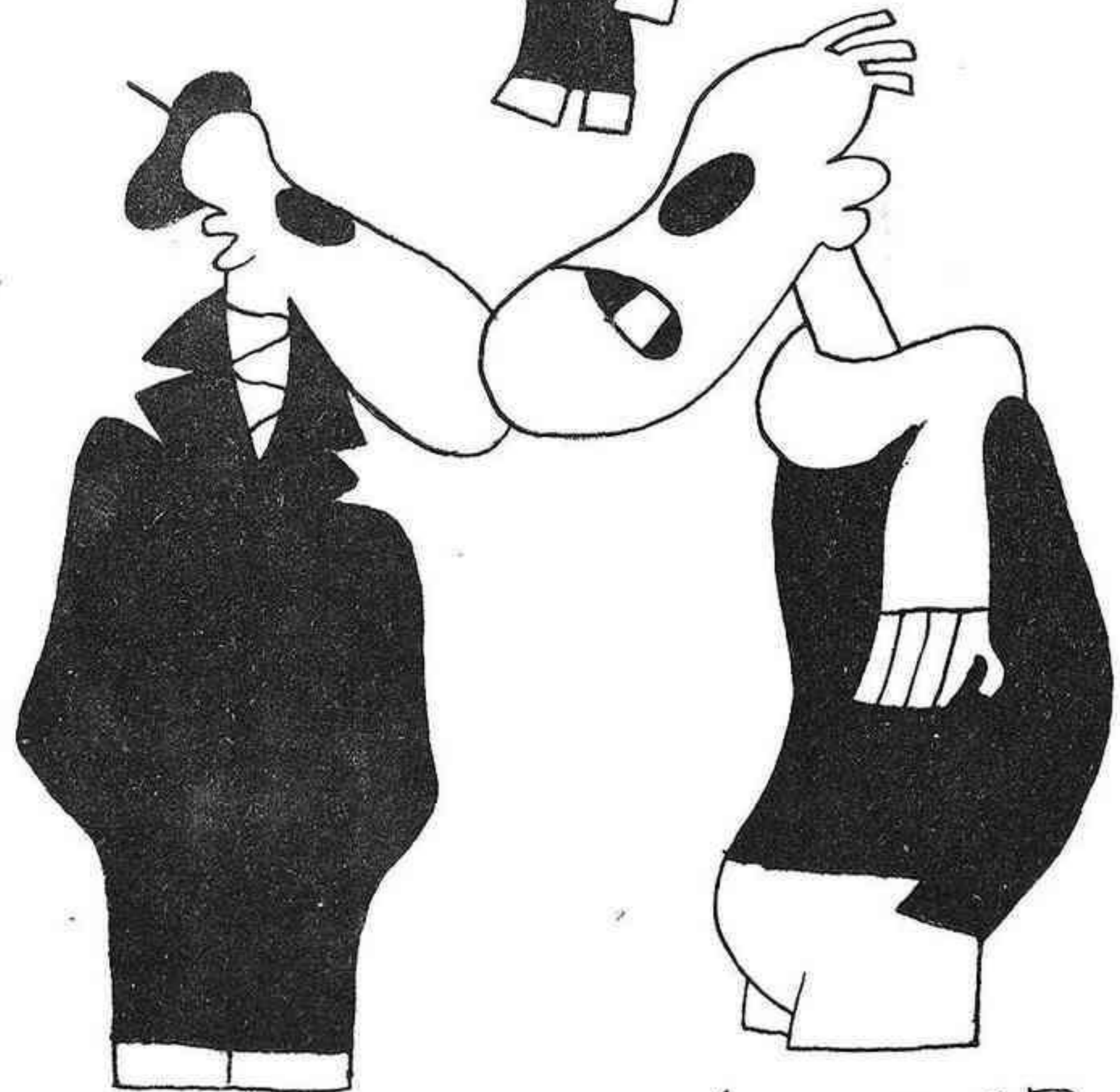
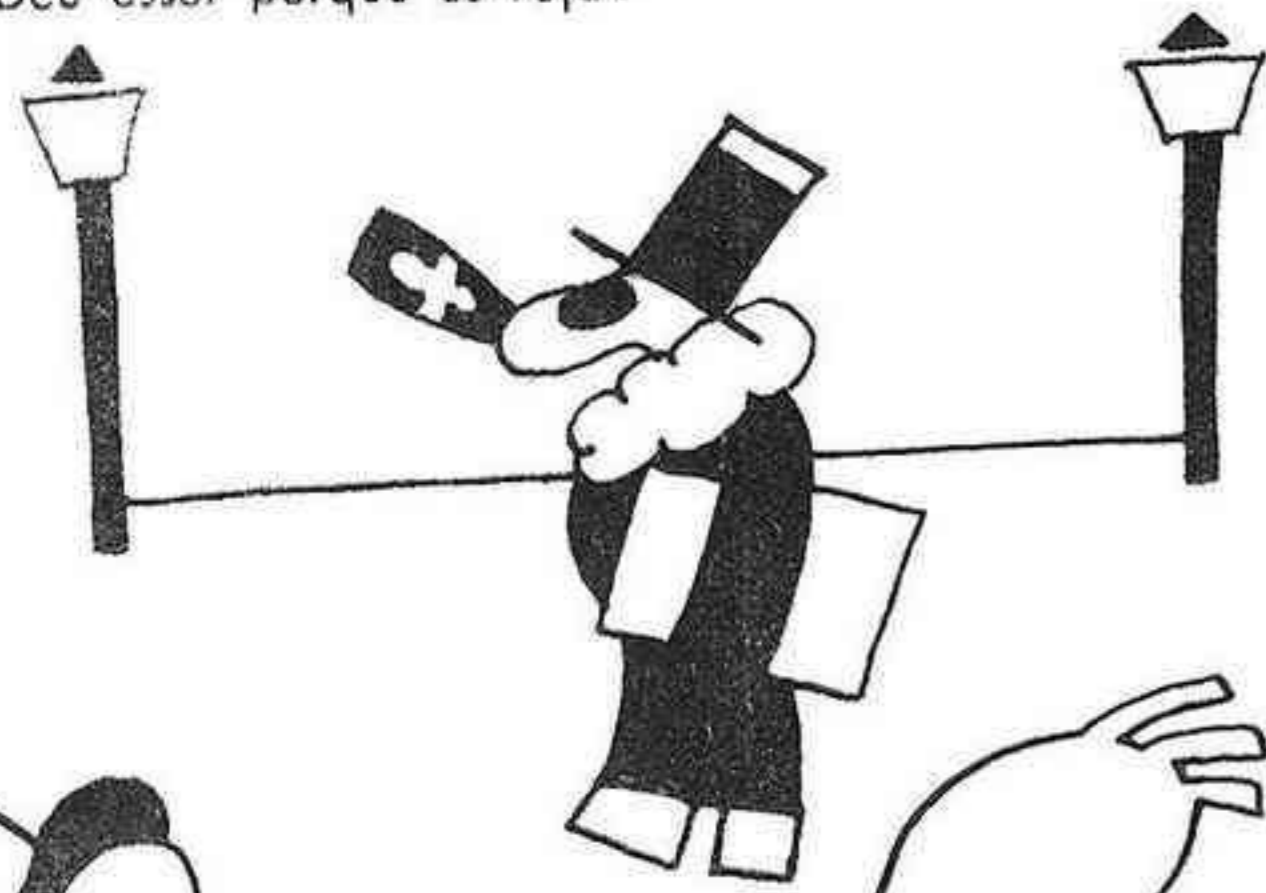
TELO

CAMP FACCIÓS

—I per què treuen la creu roja?
—Deu ésser perquè és roja!

—Qui és aquest Seiss Inquart?
—Deu ésser un quart de set!

La retirada de "voluntaris" del llarg i del través

Unes importants declaracions de Vittorio Mussolini

Roma, 12 (Del nostre català a l'estranger especial). — Creient que podria interessar als lectors de L'ESQUELLA l'opinió d'un voluntari de la guerra d'Espanya, he anat avui a veure Vittorio Mussolini, perquè ens parlés de la retirada de voluntaris que, potser quan es publiquin aquestes ratlles ja estarà acabada.

L'hem trobat jugant a la nursery del Palazzo Venezia, molt entretingut, preparant una bomba per tirar-la a tres abissinis que tenia en una gàbia al balcó.

—Passate, passate—ens ha dit veient la nostra tímidesa—. Passate, non fatte complimenti.

Hem passat i ens hem assegut.

—Un momentino e io sio per voi; gli poverello etiopi hanno gana de la mia bomba. Sonni insacibill.

Ens esperàrem. Tranquillament, el noi Mussolini ha preparat l'artefacte, hi ha posat l'espoleta i l'ha tirada contra la gàbia. Els abissinis han saltat a trossos. Vittorio ha tocat aleshores el timbre i ha dit al camisa negra que s'ha presentat:

—Scombrate.

El camisa negra ha escombrat les restes i Vittorio ha estat per a mi.

—Chè volete voi?

—Doncs, mireu: venia per saber la vostra opinió sobre la retirada de voluntaris.

—La retirada dei voluntarii é cosa fatta. Io era l'unico volontario che habbia in Spagna e voi vedete!

—Però, el vostre pare deia...

—Tirate, tirate: il mio pappa fa broma. Gli volontario era io; ma la Spagna e non Abissinia. Maledette rossi! Gli porci spagnuoli se rittornavano contra le mie bombe! Gli volévano matare il figlio del mio padre!

—Però així, els abissinis no s'hi tornaven?

—E voi credete che allora io hableva anato a l'Etiopia? L'Etiopia é un paese ammirabile. Quella bella guerra! Le bombe sclatàvano come fiore. Oh il bello tempo che non ritornarà!

—Així, això de la retirada dels voluntaris estrangers...

—Ni voluntarii, ni stranieri. Le italiani che sono in Spagna non soni stranieri! Voi credete che gli italiani soni stranieri? Scollate: sono io lo straniero o voi?

—Evidentment, sóc jo.

—Aloral!

—Es clar; caldrà retirar els estrangers, que són els espanyols.

—Echoloquà!

—I, quin sistema s'adoptarà?

Il Papa di Roma...

—Ah! Es el Papa que ho farà?

—Naturalmente! I mio pappa é il Papa di Roma. Benito: il Papa Pio non é Papa; é un pappanata; tutto lo piú é un Osservatore Romano. Il piove del Papa di Roma é che noi ritiramo un 51 per cento i gli rossi un altro 51; ma con una piccola differenza: la nostra ritirata serà verticale e la ritirata degli rossi, orizzontale. Voi vedete si noi sono buoni.

—No ho entenc.

—La cosa é clara: le truppe italiane sono agrupatta; allora il Papa va edice: cento nomi, cinquanta uno fora. Verticale. Dopo, agrupa le truppe rossi; allora il Papa va e dice: cento rossi, il cinquanta uno per cento de cada rosso, fora; tallato per il primo bottono della braghetta. Orizontale. De questo modo tutti contenti.

—I quan s'haig fet la pau, què fareu?

—Io? A Parigi.

—A Paris? A què fer?

—A Parigi, fare la bomba, «faire la bombe» como dicen gli francesi. E il mio ufficio.

El "timo" del portuguès

Portugal, quin dia posarà seny? Això és el que es pregunten, una mica inquiets, els facciosos.

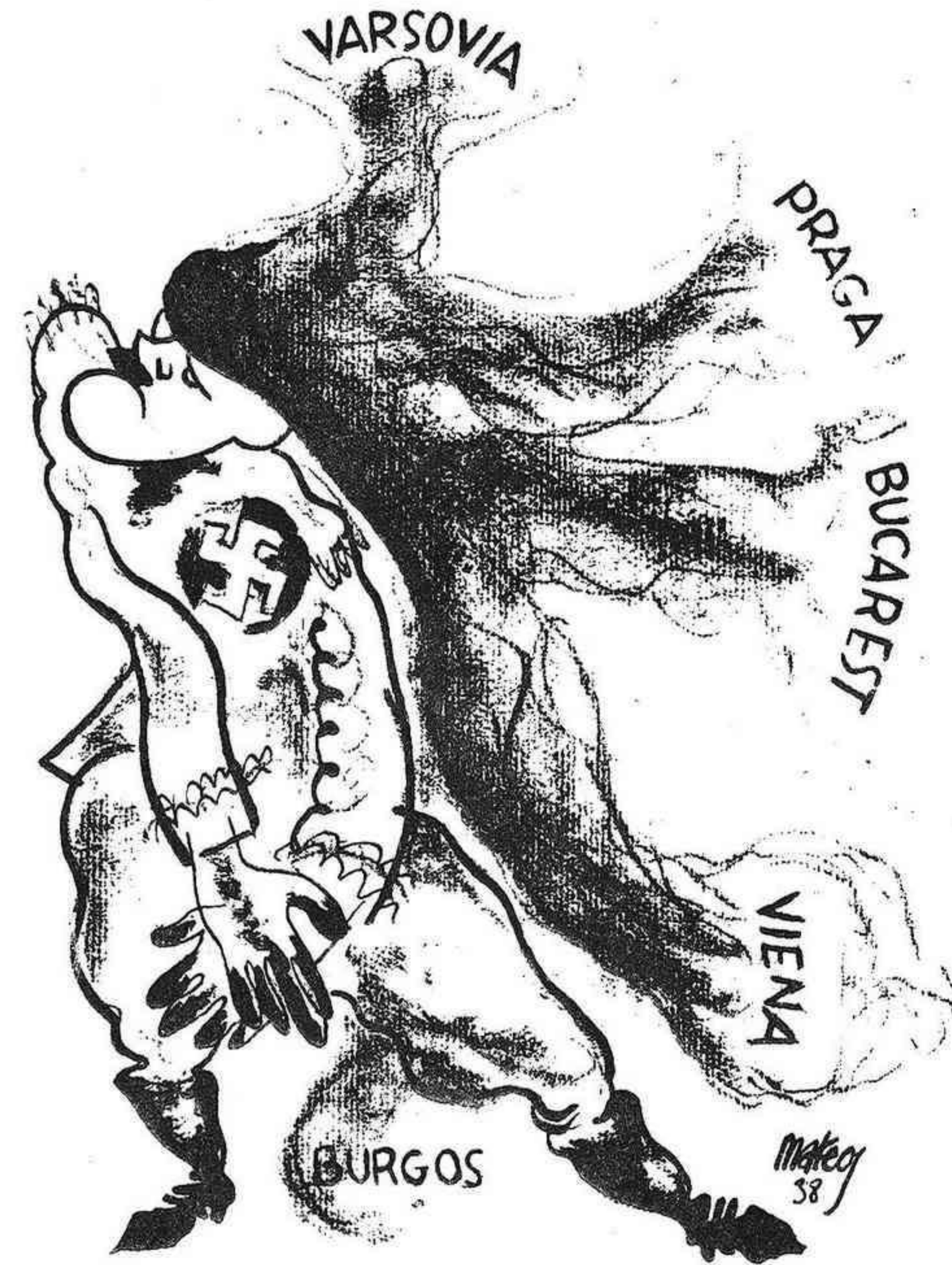
El país dels cent mil reis (tot plegat, quaranta cèntims) i de les revolucions setmanals, darrerament, gràcies a Oliveira Salazar, del-xeble dels jesuïtes, havia aconseguit una certa fama de serietat.

Tant, que Franco se'n refiava. Com tothom sap, la frontera hispano-portuguesa és del tot inexistent. El material de guerra desembarcat en els ports portuguesos de l'Atlàntic arriba a Salamanca amb una facilitat esborronadora. Tanta facilitat, que els membres del control del Comitè de No Intervenció, han decidit no encaparrar-s'hi més, i anar, tranquil·lament, a Estoril a jugar-se el sou, en l'alegre promiscuitat dels aristòcrates i dels homes de dreta espanyols que es dediquen a animar Franco... des dels agradables casinos de la costa portuguesa.

Ara, però, els rebels s'inquietaen. Portugal agafa unes certes velleitats d'independència vis-a-vis d'ells. Anglaterra, que tradicionalment controlava Portugal, sembla que torna a estirar les regnes, que darrerament havia deixat fluïxes. I ja tenim els portuguesos disposats a obeir les indicacions angleses i a plantar Franco.

Recentment, ha arribat a Portugal una missió militar anglesa. Quan a Salamanca rebeten la notícia, hom digué:

—A veure si ens faran el «timo» del portuguès...

HITLER S'HA ESBULLAT EL TUPÈ

—Vejam, que vingui ara Anglaterra a pentinar-mell

LA FAM DE COLONIES

Berlín, 25. — Aquest matí, en una barberia de la Kufürstendam, s'ha produït un incident de caràcters greus.

Hom estava retallant el bigotet d'un client, quan aquest, de cop i volta, s'ha alçat violentament de la cadira i s'ha llançat furiosament d'un dels armaris de l'establiment. Ha trencat el cristall de l'armari i ha fet una gran escampadissa d'ampolles per terra. Després, ha sortit disparat per la porta, amb la tovallola penjada al coll, i s'ha perdut Avinguda enllà.

De la impressió, el dependent que afaitava el client, s'ha tornat boig i s'ha donat mort amb la mateixa navalla. El propietari de la barberia ha sofert un atac, del qual encara no està retornat.

L'incident, estranyíssim, ha despertat molta comentaris. En els cercles barbers i ben formats, es diu que el client era un alt —altíssim— personatge del Reich, i que l'armari que ha estat objecte del seu furios assalt portava un retolet en el qual es llegia: COLONIES.

Any de neu, any de... és val deixar-ho córrer

Contra el que pensen els poetes, ho pot ésser també negra i vermella

La gent lleugerament documentada, creurà segurament que la neu és un fenomen meteorològic. Però, s'eren de mig a mig. La característica del fenomen és, entre altres, la seva raresa. Per exemple, és un fenomen, un govern sincerament pacifista. Un altre fenomen, seria un aviador espanyol en l'exèrcit de Franco.

La neu potser era un fenomen uns anys enrera. Enguany, però, ha perdut tota qualitat fenomènica. La neu és gairebé el nostre pa de cada dia. Un pa una mica massa blanc i massa abundant, per a semblar-se realment al pa que mengem.

Després, una altra de les característiques del fenomen, és que fan pagar per a veure'l. La dona amb barba, la «cabeza parlante», etc. Per a veure aquests fenòmens, heu de pagar dos rals (o uns vals equivalents) a la guixeta d'una barraca de fira. En canvi, la neu, l'ensenyen de franc. En teniu prou en sortir al carrer i agafar-vos fort, per a no relliscar. Immediatament, si no porteu paraigua, quedareu tot blanc, convertit en una mena d'anxova en salmorra.

Destruïda la llegenda relativa al caràcter fenomènica de la neu, tirarem endavant aquesta informació alegro-científica, destinada a escalfar els ànims, una mica refredats per les freqüents nevades de l'hivern 1937-38.

LA NEU I LA RADIO

En el ram de l'agricultura, els tècnics asseguren que la neu és beneficiosa als terrenys. En fondre's, la neu penetra més lentament en la terra, evitant així la radiació nocturna.

Vetaci com, en el capítol de la neu, hem trobat l'explicació que el Quèipo de Llano hagi donat fi a les seves «charlas». La neu impossibilita la radiació nocturna. I és natural: ¿qui és, per feixista que sigui, que en aquestes crues nits d'hivern s'estarà al costat de la ràdio, esperant sentir «Radio-Sevilla», quan a quatre metres hi té el llit amorós que

l'espera, quan a dintre el llit hi té la dona, encara més amorosa, que també l'espera?

«Radio-Sevilla» és una flor d'estiu. Els queipos, quan arriba l'època de les nevades, no surten del refugi. No fos cas que els toqués una bomba republicana. I la cinquena columna barcelonina, sota el fred rigorós, deserta «Radio-Sevilla», car el temps no està per a prendre orxates a la Rambla de Catalunya.

La neu, segons els agricultors, destrueix també molts paràsits. Però, això deu ésser quan neva poc. Quan neva tant com enguany destrueix paràsits i «speakers». Almenys, així ho demostrà el silenci del Quèipo de Llano, l'heroic general, Cavaller de l'Ordre del Micrófon, vencedor de cent mil combats contra els altres paràsits, els de la ràdio.

LA PURESA S'EMBRUTA

El color de la neu és blanc brillant o lleugerament blavenc. Ací, els físics menteixen descaradament. Qualsevol ciutadà barceloní us podrà dir quin és l'autèntic color de la neu: un color d'italià-com-fuig (o, tal com es deia abans, de gos-com-fuig). És un color que no hi ha per on agafar-lo, de làstic que fa.

Es necessita ésser poeta, un Peman qualsevol, per a entusiasmar-se amb la blancor de la neu. Tot això del «suave armiño de la nieve», són històries. Són quatre cantamanyanes els qui inventaren que la puresa és blanca com la neu. La puresa, ja fa temps que ha deixat d'ésser blanca. S'ha pasat una camisa negra, i s'ha fet feixista, desenganyada de veure el malament que la tractaven els règims democràtics.

Al món ja no queda res de color blanc. La innocència està completament perduda. El colom de la pau, ja hi ha qui l'ha caçat, i hom tem que ja l'han fet amb arròs, tal com ha passat amb tants altres germans seus que posaven una nota d'encís en els passeigs i places barcelonins. L'arròs aquest, fet amb el

colom de la pau, se'l deu haver menjat ja l'almirall Suetsugu, amb l'ajuda d'aquells escuradents amb què els orientals es mengen l'arròs. (No ho hem vist mai. Parlem per referències.)

Una altra de les coses curioses de la neu, és el procediment per a esbrinar quina és la seva alçada. El lector deu imaginar qui sap quines màquines complicades... Doncs, no, senyors. Simplement: hom agafa un bastó graduat en centímetres i l'enfonsa en la capa de neu. «Voilà». Aquests físics se les empesquen totes.

Ahl, una observació: no us oblideu el bastó plantat en la neu. No és pas que porti pega, però sempre és un bastó perdut. I el bastó, si en totes les èpoques fa el seu servei, en l'agitada època actual gairebé és article de primera necessitat, per al·lè de la garrotada seca.

NEVA QUE NEVARAS

Deixant unes matèries tan arides, car el nostre lema és el de «instruir i deleitar», passarem a ocupar-nos de l'aspecte anecdòtic de la neu.

En algunes ocasions cauen nevades terribles. L'any 1850, per exemple, es feu memorable a Europa per aquesta circumstància; la neu adquirent una espessor de 45 peus en el mont de Sant Bernhart. La qual cosa vol dir que, de cop i volta, a la terra hi va sortir una pell tan gruixuda, que rieu-vos vosaltres de la pell gruixuda de les respectives cases del «si-

gnor» Grand i de «herr» Ribben-tropp, els dos diplomàtics que, a frescos, dubtem que els superi cap nevada.

En aquesta famosa nevada de l'any 50, moltes regions italianes restaren cobertes de neu, especialment Nàpols. Segurament va gelar-se el famós soldat de Nàpols. Ha estat inútil que, després, el «duce» intentés fer reaccionar els seus soldats. Aquests encara no s'han refet de la nevada aquella. Només entren en reacció, si hom els canvia de clima. Així, les històries parlen que una vegada a Adua (clima abissini), una altra vegada a Caporetto (clima austriac) i una altra vegada a Guadalajara (clima espanyol), els soldats italians entraren finalment en calor, i emprengueren manta carrera que ha sorprès tots els naturalistes que es dediquen a estudiar aquesta mena de fenòmens.

La neu cau a vegades en volves tan apretades, que darrera dels primers termes formen un vel blanc que ofusca la vista. El fenomen ja és conegut a casa nostra. Va ocórrer, per exemple, ara fa dos anys, el 16 de febrer del 1936. Les dretes cregueren que aquella mà de paperetes republicanes que queien a les urnes eren volves de neu. I llur vista en fou ofuscada. I, pobrets!, santa Llúcia i l'exèrcit republicà tenen cura d'amar-los retornant la vista, que perderen el 19 de juliol d'aquell mateix any.

La nevada més forta que hom ha conegut a Brusselles ha estat la dels dies 16 i 17 de febrer del 1843. (¿Ha

observat el lector que sempre neva a l'hivern? Es un fet ben curiós, que no volem deixar de remarcar.) Bé, doncs: aquesta nevada de Brusselles tingué la virtut de gelar totes les cols. D'una col tan petita com és una col de Brusselles, en demanaven quatre i cinc francs belgues.

El lector potser opinarà que les cols del Prat, el que és pel preu, ja fa temps que estan gelades, sense esperar a què nevi.

ELS QUE HO VEUEN NEGRE

Entre els diversos fenòmens amorals de la dinàmica atmosfèrica hi ha el de les nevades negres. Pel gener del 1911, per exemple, queia a prop de Berna una nevada que recobrí aquell país d'una capa negra.

El fet fou una catàstrofe pels poetes, pels periodistes i altres professionals del lirisme. Els tòpics del «blanco sudario» i altres, restaren inservibles, colgats per la neu negra.

Les persones irreverents, dirien que quan la neu que cau és negra, és que els àngels s'hi defequen. Però nosaltres ens guardarem com d'escaldar-nos d'insinuar teories meteorològiques tan peregrines. La neu negra, segons els entesos, prové de la pols volcànica, aixecada a grans altures pel vent, transportada pels corrents atmosfèrics i confosa amb la neu que es precipita en les regions alpines.

Les nevades negres coincideixen freqüentment amb les èpoques de les grans erupcions volcàniques, segons diu la tradició. Però ací, els tradicionalistes han fallat una vegada més. Primerament, han fallat de «goga» amb la crisi romanesa. Després, han fallat de blanca en la qüestió de la neu. Perquè, si fos veritat que en els períodes d'erupcions volcàniques la neu cau al calor negre, Barcelona en aquests moments seria més negra que el cutis del boxador Alf. Brown. Perquè, vivim o no vivim damunt d'un volcà?

Podria ésser, també, que vivíssim

damunt d'un volcà i la neu no se n'hagués adonat. I que per això hagués caigut blanca, amb aquella santa innocència. Tampoc s'adonen que viuen damunt d'un volcà els governs de París i Londres.

INFLUENCIES ESTRANYES, NO!

Quan damunt de la neu s'hi desenrotllen en gran quantitat els hidròfits, aleshores la neu no és blanca ni negra, sinó roja...

Bol ja veiem com el lector feixista (L'ESQUELLA té alguns lectors feixistes. Lectors, no compradors, car per a no facilitar-nos el discret i elemental negoci que suposa l'editar el setmanari, aquests feixistes ens lleixen de gorra), ja veiem com aquest lector, salta, i diu:

—Naturalment! Neu roja... Ja ho suposava jo!

No s'hi val a fer el viu. Això de la neu roja és una afirmació dels meteorològics. Voler suposar que les nevades que han caigut enguany damunt de Barcelona són roges, és denunciar el pacte de no intervenció.

L'ESQUELLA, amb tota la força del seu badall, surt al pas d'aquests rumors que pretenen que les nevades actuals han estat una imposició soviètica damunt del govern espanyol. Aquestes males lengües asseguren que els russos, posats a unificar, han volgut unificar el clima. I que per això ens han substituït el nostre magnífic Mediterrani pel seu cel grisós, i la verdor de les nostres muntanyes i de les nostres valls per les blanques estepes de la Sibèria.

Però, nosaltres, ni que se'ns prengui per trotsquistes, afirmem que la República espanyola defensarà la seva independència meteorològica contra tots i contra tothom.

Les nevades d'enguany han estat una «francesilla» del temps. Esperem que no tornarà a ocórrer, i si el temps persisteix a fer l'incontrolat, l'enviarem a un Tribunal d'Urgència.

PERE GALLARI

Els acords de la Companyia de Jesús en el Ple Ampliat d'Azpeitia

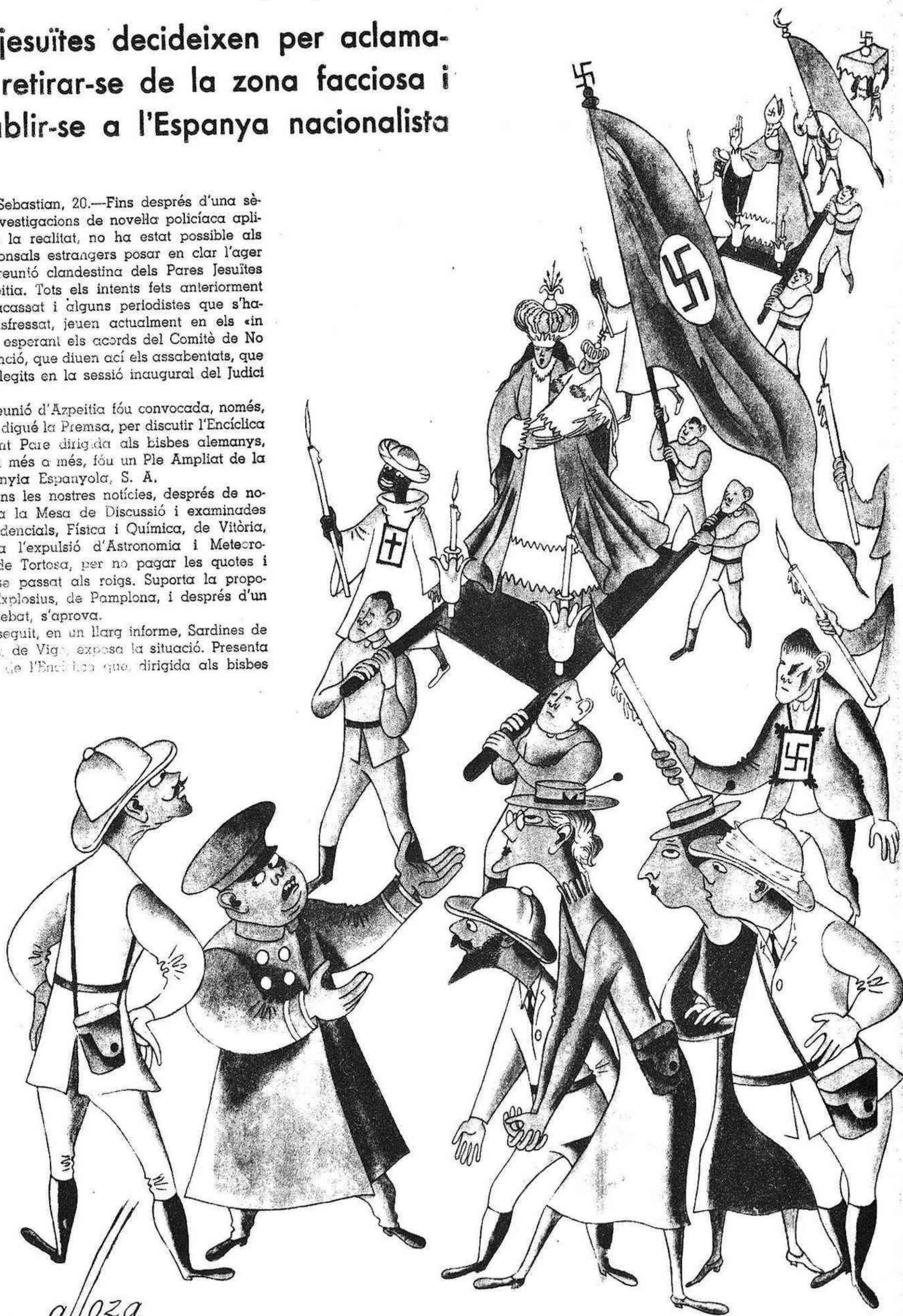
Els jesuïtes decideixen per aclamació retirar-se de la zona facciosa i establir-se a l'Espanya nacionalista

San Sebastian, 20.—Fins després d'una sèrie d'investigacions de novella policíaca aplicada a la realitat, no ha estat possible als corresponents estrangers posar en clar l'ager de la reunió clandestina dels Pares Jesuïtes a Azpeitia. Tots els intents fets anteriorment han fracassat i alguns periodistes que s'havien disfressat, jeuen actualment en els «in paces» esperant els acords del Comitè de No Intervenció, que diuen ací els assabentats, que seran llegits en la sessió inaugural del Judici Final.

La reunió d'Azpeitia fou convocada, només, com ja digué la Premsa, per discutir l'Encíclica del Sant Pare dirigida als bisbes alemanys, però, a més a més, fou un Ple Ampliat de la Companyia Espanyola, S. A.

Segons les nostres notícies, després de nomenada la Mesa de Discussió i examinades les credencials, Física i Química, de Vitòria, proposa l'expulsió d'Astronomia i Meteorologia de Tortosa, per no pagar les quotes i haver-se passat als roigs. Suporta la proposició Explosius, de Pamplona, i després d'un breu debat, s'aprova.

Tot seguit, en un llarg informe, Sardines de Llauna, de Viga, exposa la situació. Presenta el cas de l'Encíclica que, dirigida als bisbes

alioza

ROGATIVES A BURGOS

—Com poden veure, senyors, la processó ja ens va per fora.

alemanys, ha estat prohibida als bisbes espanyols. Sardines de Llauna es lamenta del cas, ja que els bisbes espanyols no saben l'alemany, i s'estén en consideracions, havent-li de cridar l'atenció la Mesa, ja que hi ha altres Pares que es volen ocupar del mateix assumpte.

Alcohols i Vins de la Rioja, en un encès discurs, protesta de les paraules de l'informador; diu que no és el fet sinó el cas; no és per l'ou, sinó pel fur, diu en castellà, naturalment. Els bisbes no saben, és natural, l'alemany. Cert que l'Encíclica era en llatí; però tampoc no saben el llatí i això no voldria dir res, si no fos per la impossibilitat en què es trobarien de llegir-la si es donés el cas que un dia o altre es decidissin a aprendre'l. El cas és que Hitler i, pel seu mandat, Franco, coarten la llibertat del clero i això no pot ésser de cap de les maneres. Si la cosa hagués continuat com fins ara, passí; la manca de llibertat es limitava al poble, que no sap el que es fa, i això ja està bé; però el clero ja és més greu.

Xoriço, de Cantimpalos, intervé picant: Què té que veure el clero amb nosaltres? El clero depèn del Papa blanc i nosaltres del Papa negre. En comptes de tirar cap al catolicisme, el que hauríem de fer és recordar-nos que som jesuïtes i extreure una mica més el nostre jesuïtisme!

Explosius, de Pamplona, esclata; El que és Xoriço, és un conservador i els temps han canviat.

Xoriço, de Cantimpalos, tracta aleshores d'extremista a Explosius; l'acusa d'escolapijar, i la Mesa es veu obligada a posar ordre.

Quan és restablí l'ordre, Pastillas de Café con Leche, de Logronyo, fa una sèrie de consideracions per a endolcir el debat, i aquest s'asserenca, cosa a la qual ajuda Pegadolça, de Saragossa i, després d'unes breus intervencions d'Olives, de Sevilla; Boquerones, de Màlaga, i Manzaniella, de Sanlúcar, es nomenà una Ponència per a estudiar l'assumpte. Aquesta Ponència es reuní immediatament i a la tarda presentà el seu informe.

L'informe, presentat a la sessió de la tarda, ve a proposar, en resum: Primer. Que havent fet els components de la Companyia Espanyola de Jesús, S. A., el tercer vot d'obediència al Papa, calia refermar-li en un sentit progressiu per tal de veure si així era possible de fer-se seu el catolicisme, satisfent la part extremista de l'Assemblea. Segon. Que havent prohibit Hitler, i per encàrrec seu Franco, la lectura de l'Encíclica del Sant Pare, era precis, com a protesta, abandonar la zona facciosa. Tercer. Que no havent-hi cap lloc on la Companyia pogués actuar amb més llibertat, calia anar a la zona nacionalista. Quart. Que havent-hi un tercer vot d'obediència al Papa de Roma, no hi havia cap inconvenient a fer-ne un quart d'obediència a Hitler, puix que Seiss Inquart, essent també catòlic, l'havia fet i s'havia fet nazi. I cinquè, que per satisfer el rector més conservador de la Companyia, calia de totes passades intensificar el jesuïtisme.

Com que la proposició, com es pot veure, satisfia totes les tendències, fou aprovada per aclamació, entre grans aplaudiments i cants de «Ruja el infierno».

REUTER

Nota de l'Agència.—Per evitar d'ací endavant qualsevol retard en la nostra informació, un dels nostres repòrters ha entrat de novici a la Companyia de Jesús. Esperem que els nostres abonats sabran apreciar com cal el nostre esforç.

REUTER

LA UNITAT EN DANSA
—De moment ja n'hi ha sis d'units.

ESQUELLOTS

MESTRE FABRA

Diumenge passat féu 70 anys Pompeu Fabra.

Val a dir que l'illustre filòleg aguanta el tipus amb una dignitat física envejable, puix sembla un noi i conserva una agilitat física i mental veritablement prodigioses.

Recordem a propòsit d'això que en plena repressió del 6 d'octubre Mestre Fabra va ésser empresonat en un vaixell ancorat al nostre port i que era atiborrat de catalans presoners com ell de l'eixemplador estrapèlic de la base de la República.

El caudillo va voler fer un cop de força d'aquells que tan bon resultat li faren donar quan era emperador del Paral·lel, i es deixà dir a Madrid que pensava mostrar-se generós i alliberar Mestre Fabra, en atenció que era un xic vell.

Pompeu Fabra s'apressà a refusar, despectiva i altivament aquella generositat que feia una excepció d'ell, que tan a gust compartia el dolor dels altres catalans companys de presó, i digué públicament:

—Què s'ha pensat aquell carcamal? ¿Que no sap que sóc més jove que ell i més fort?

TARONGES I NEU

El primer aviador soviètic que ha aglaçat (i no aterrat com s'ha dit equivocadament) al banc de glaç a la deriva, on sojornaven Papanin i els seus companys d'expedició, els portà taronges.

Era els darrers dies que nevà a Barcelona i unes dones

comentaven el fet:

—Allò es deu semblar molt ara a Barcelona.

—Sí; només que els han donat taronges.

INSTRUIR L'IGNORANT

En el tramvia a l'hora de sortida dels diaris de la nit. El venedor, puja i comença a cridar-los. Un viatger compra «Ultima Hora», paga i desplega el diari. Se'l mira de dalt a baix i s'adona que s'ha equivocat. Renega, i diu:

—¿No podrien escribirlos en español? Parece como si no estuviéramos en Español!

—Perdoni —li contestà un altre—, vostè s'equivoca; som a Espanya i parlem espanyol. El que vostè vol dir, és que no som a Castella.

— Anglaterra diu que tirarà sense avisar.
 — Sí, però els que anem tirant som nosaltres.

La veritable veritat sobre l'anada de Schusschnigg a Berchtesgaden Entre les coses de què tractaren el canceller austríac i el Führer hi ha l'organització del pròxim assassinat del primer

SEMBLA QUE PER AMBDES PARTS HI HA LES MILLORS DISPOSICIONS

S'ha parlat molt, potser massa, de l'anada del canceller austríac Schusschnigg a Viena. Els uns han dit una cosa; els altres n'han dit una altra. Per què tantes complicacions? Nosaltres direm, simplement, la veritat.

El dissabte dia 12 de febrer, el canceller Schusschnigg es llevà de matinet, obrí la finestra i veié que feia bon dia. Trucà el timbre i el criat que acudí li ho confirmà:

—Bon dia, senyor Cancellier.

—Ja m'hi havia fixat —contestà aquest. I afegí: —Com que fa bon dia i avui és dissabte, ho aprofitaré per a fer fi de setmana: «week-end», como dicen los ingleses. Ves i digues al criat del senyor Guido Schmidt...

—Sí, senyor Cancellier; que anirem al cinema.

—No! Digues al criat del ministre d'Afers Estrangers que digui al ministre d'Afers Estrangers que aquesta tarda sortirem a fer un passeig.

—Sí, senyor Cancellier.

—I porta'm l'esmorzar. Fixa't bé que el pa sigui de Viena, que ahir era de contraban.

Aquest fou l'origen del viatge, segons autoritzats informes alemanys.

A LA TARDA

Cap allà a les tres de la tarda, tancada l'oficina d'Afers Estrangers, el senyor Guido Schmidt es presentà a casa el Cancellier Schusschnigg.

—Anem?

—Anem.

—On anirem?

—A donar un volt i fer fi de setmana.

—Ah, sí, el «week-end», como dicen los ingleses. Guio?

—Guia, Guido.

—Doncs, guido, dic, guio.

I el cotxe s'engegà.

Passaren carreteres i més carreteres i arribaren a la frontera de Baviera.

—Si travesséssim la frontera?

—Ja ens deixaran passar?

—Direm que som nazis.

I, en efecte; ho digueren, i passaren.

I heus ací que veuen unes grans muntanyes que portaven pintat a la neu i boscos

unes grans lletres que deien B... A... V... A... R... I... S... C... H... E... N... ...A... L... P... E... N.

—Té; els Alps bavaresos —digué el Cancellor. Sempre els havia vist pintats de negre en els mapes, i ara resulta que són blancs.

—Siii... —es limità a dir prudentment el ministre d'Afers Estrangers, mentre s'anava fent fosc.

De sobte, en un recó de la muntanya aparegué un rètol lluminós que deia: «Berchtesgaden», i, tot seguit, un altre a sota que s'encenia i s'apagava; anava anunciant: «Heil Hitler!»... «Heil Hitler!»... «Heil Hitler!»...

—Mira, es veu que és a casa; té, anirem a donar-li una gorra.

I el cotxe enfilà el camí i no parà fins davant de la porta. Sortí un porter, cosa no gens estranya tractant-se d'una porta com cal, i digué amb molta fermesa:

—Ara hi ha el senyor. Si volen visitar l'històric palau on el Führer medita els cops, hauran de tornar quan ell no hi sigui. Ara ell hi és i no hi és el cicerone; de manera que...

—Tireu, home, tireu... —contestà el Cancellor austríac. Nosaltres som amics que venim a donar-li una gorra. Apa... agafeu les maletes i aviseu-lo. Però no; no l'aviseu, que volem donar-li una sorpresa.

I entraren de puntetes.

LA SORPRESA

El Führer estava treballant en el seu despatx. Mentre amb la ploma a la mà dreta escrivia, amb la mà esquerra es caragolava al voltant dels dits el famós ble de cabell i amb el llavi inferior intentava estirar-se el bigotet, que resistia heroicament. De sobte, de darrera una cortina sortí un soroll:

—Schussnigg!

—Heil Hitler! —contestà distretament el Führer. I continuà escrivint. Al cap d'una estona:

—Schussnigg!

—Heil Hitler! —digué altre cop el Führer, i aixecant el cap i no veient ningú: —¿Qui estornuda? —preguntà esverat.

Dues grans rialles li contestaren i de darrera dues cortines sortiren els visitants.

En voleu d'alegria! «Hola», «què tal?», «vosaltres per ací», «com està la dona», etc., tot allò que es diu. I després «us quedareu a sopar», que ja no es diu tant.

Un cop calmsats els ànims, Hitler començà les negociacions.

—Aprofitant el teu viatge podríem negociar —digué a Schussnigg.

—Com vulguis.

—Heil! Com vulgueu. Als superiors se'ls tracta de vós i els superiors als inferiors, de tu. Ara Mussolini ho posarà de moda.

—Doncs, com vulgueu.

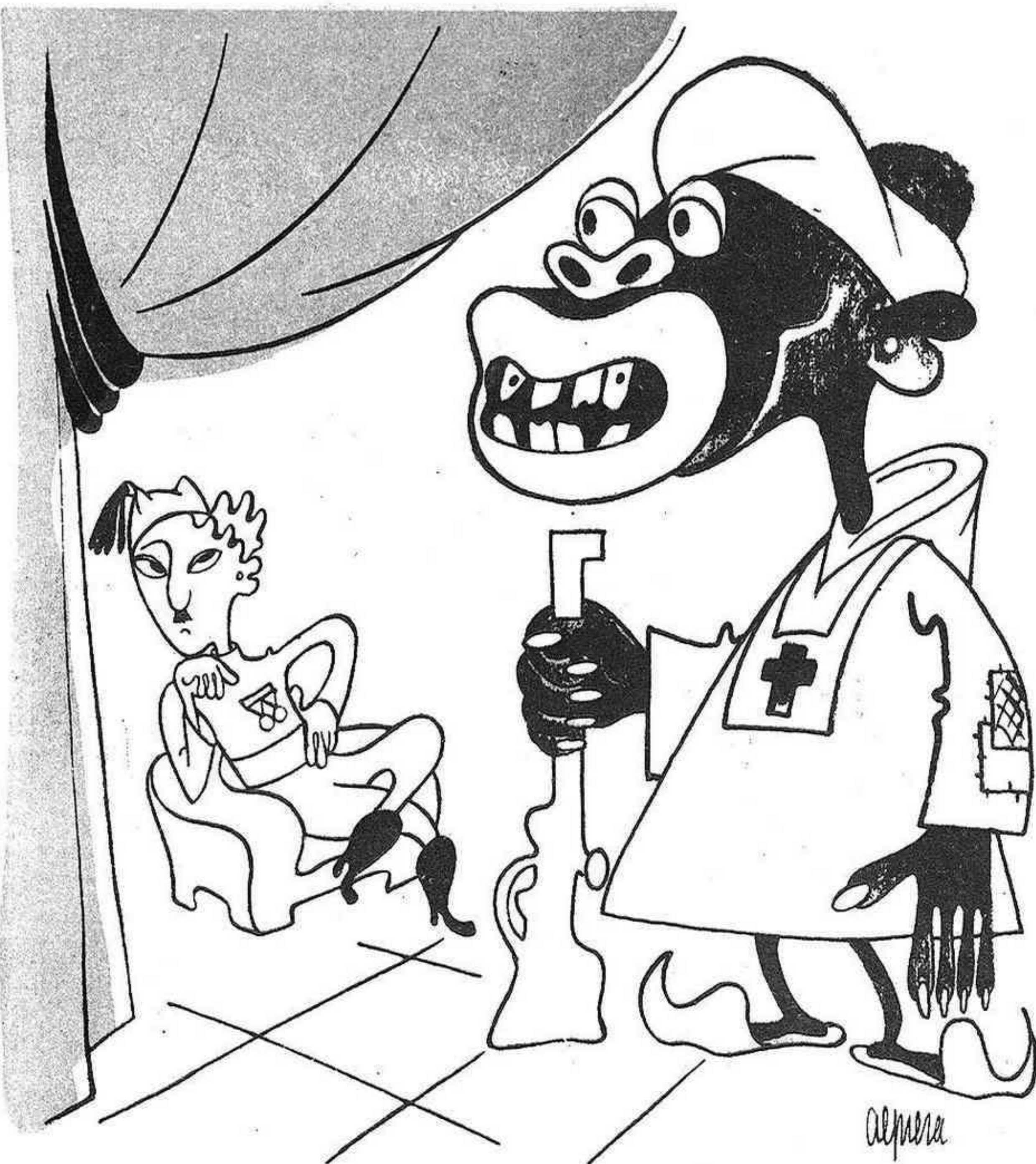
—Bé; doncs comencem. Ja veus com estan les coses, que no poden continuar, i jo sóc l'home triat pel Destí perquè no continuïn. I si el Destí m'ha triat a mi, jo et trio a tu. El teu nom, tu mateix m'ho has revelat, és la revelació. Et dius Schussnigg; fixa't-hi bé.

—Ja m'hi havia fixat; el pare i l'avi també se'n deien.

—Però aleshores no hi era jo. En aquell temps, per fer un estornut se'n necessitaven tres. Veuràs: Tu diràs Àustria, perquè ets d'Àustria; el Guido dirà Rússia, encara que no és rus, uix, lagarten lagarten, i jo diré Prússia, encara que tampoc no sóc prussià, però hi mano. Tots a l'hora. Estem? Una, dos, tres:

—Àustria
—Rússia
—Prússia

} !

—«Jefe», han marxat els «nazis».
—Quins «nazis»?
—Els de Loyola.
—Ah!

A la sala va sonar un estornut enorme. Tots es varen quedar mirant-se per veure d'on havia sortit. Hitler continuà:

—Ja ho has vist. Això era abans; però ara només que jo et cridi a tu, ja està: Schussnigg! Tu ets, doncs, el compendi d'Àustria, Rússia i Prússia. Com que jo sóc austríac i mano a Prússia, em quedo amb el compendi i tots junts només haurem de fer que conquerir Rússia per posar les coses al seu lloc. Àustria serà alemanya i Rússia rebrà del carpó. Per això tu t'has de sacrificar.

—I...—preguntà tímidament Schussnigg— quan... quan... m'assassinaran?

—Això no és cosa teua; no te'n preocupis; tu només has de fer el testament, la cerimònia l'organitzarem nosaltres. Tindràs un assassinat de primera.

—Com Dollfuss?

—Fuig, home! Molt millor.

—Es que em fa por que em fessiu mal.

—Tira, home, tira; és un ai. Tu nomenes ministre de Seguretat En Seiss Inquart, que és nazi, i ell que vingui a veure'm.

—Es que no el puc fer ministre essent nazi. Persequiria els catòlics i Àustria és catòlica.

—Sí; per això En Seiss Inquart és el que va més a l'hora.

—Només hi va a un quart de set.

—Bé; tu calla, que aquí no ets ningú —digué enèrgicament Hitler assenyalant amenaçadorament el seu interlocutor amb un in-

dex del 9'5. En Seiss Inquart és nazi, sí; però també és catòlic i ha fet el tercer vot.

—Mare de Déu; és jesuïta?

—No; ha fet el tercer vot d'obediència al Führer, que és el Papa feixista, i aquest sóc jo.

—Em pensava que era Mussolini; no el voldria enganyar.

—Tira, home, tira! Mussolini, que pagui el beure! I ara que dic beure, potser que anéssim a sopar.

EL SOPAR

La taula estava molt ben parada; l'amo i els convidats varen seure i tot seguit portaren el primer plat.

—Veieu? Sopa de confetit! Això és el Pla de Quatre Anys que ens ha de fer conquerir el món. És molt bona.

En dir això el Führer mirà intensament els invitats i aquests, hipnotitzats, repetiren:

—Es molt bona.

Vingué el segon plat.

—Gat estofat! És el conill del Pla dels Quatre Anys per a conquerir el món. Deliciós! Hi sucarem un pa de serradures... que ja, ja!

—Nosaltres... —començà dient Schussnigg—, nosaltres ens portem el pa.

—De quines serradures?

—No; el nostre pa és de Viena.

—Bufa! Pa de Viena! No ho deia jo que el Pla de Quatre Anys era un èxit? Ara n'hi haurà per a tot Alemanya!

—Diuen d'Holanda que han reconegut l'Imperi de Mussolini.
—D'Holanda? Deu ésser «bola».

En ple període reconstituent L'èxit de l'aplicació de les bases proposades per la C. N. T. ha sorprès fins la mateixa empresa col·lectivitzada

UN LONX, UNES COPEES I UNES DECLARACIONS

Havent estat aprovades, com el lector prou bé sap, les bases d'acord presentades per la C. N. T. per anar a la unitat d'acció amb la Sindical germana, i portant ja dos mesos d'aplicació, els repòrters que fan informació en els centres oficials foren invitats ahir amb un esplèndid lonx pel senyor Mariano R. Vázquez, que va voler, d'aquesta manera, solemnitzar l'èxit del nou règim.

TOTS SORPRESOS

—A vosaltres —començà dient— us sorprendrà; però a nosaltres, que som l'empresa, també ens sorprèn. Francament, no creïem que l'èxit fos tan gran i, ja ho veïeu, tots anem tips. L'única que es veu que estava convençuda de l'eficàcia de les nostres proposicions era la U. G. T. La Sindical Germana, més ben dit, la Sindical Cosina, ho veié tot seguit i fou per això que retirà immediatament les seves, cosa que ens sorprenqué, perquè nosaltres no demanàvem pas tant. En fi, és un fet i els fets no es desfan així com així.

EL PROLETARIAT GOVERNA

Per la primera base, la U. G. T. i la C. N. T. es comprometeren a realitzar la inclusió efectiva del proletariat en la governació de l'Estat espanyol sense excloure en la proporcionalitat que els corresponia les forces no proletàries. I bé; ja està fet.

ELS PARTITS POLITICS HAN ESTAT COMPRENSIUS

El que ha passat és, però, que els partits polítics, comprenent que els seus afiliats no podrien treballar si no eren d'una sindical o altra, havien deixat els seus afiliats en llibertat de triar; els que no pertanyien a cap partit, triaren sense que els fos donada llibertat; els feixistes i els emboscats triaren per dissimular-se i, com que hauria estat intolerable que en una República proletària hi hagués algú que no fos proletari, ha resultat que les forces no proletàries no tenien cap proporcionalitat. Per la seva part, els partits polítics es negaren, després del 19 de juliol, a acceptar l'ingrés de nous afiliats per tal d'evitar que hi entressin indesitjables i, fins que per una tercera, o potser una segona part, vosaltres mateixos ja ho posàreu en ordre en posar-ho en net, era precis que tothom estigués sindicat i de sindicals no n'hi ha més que dues, és evident que són les organitzacions sindicals les que han de governar el país.

LA VERTADERA DEMOCRACIA

La segona base, ja ho veïeu també, ens ha portat on som: ens comprometem a defensar un règim de verdadera democràcia, combatint tota pretensió totalitària de classe o de partit. Vosaltres ja coneixeu la nostra ver-

tadera democràcia; nosaltres prenem els acords per aclamació i els representants dels rams són nomenats pels sindicats dels pobles. Per això no podem admetre cap mena de totalitarisme.

LA DEFENSA NACIONAL

Ja heu vist també l'èxit que ha tingut la nova organització de la Defensa Nacional. El funcionament de la Sotsecretaria d'Indústries de Guerra, amb representants del Govern format per les sindicals, i de les Sindicals, i tot això a través d'un Consell Nacional d'Indústries de Guerra, format també per les Sindicals, que assumirà la direcció de les Indústries de Guerra, ha accelerat de tal manera la producció, que ens hem vist obligats a muntar ràpidament una fàbrica de frens, amb tota la rapidesa amb què una fàbrica d'aquest gènere es pot muntar i pot treballar.

Així mateix, no cal dir l'acceleració que han pres les operacions amb la creació del Consell Nacional d'Assessoria i Control en tots els cossos armats, que representa proporcionalment les masses antifeixistes, és a dir, les dues Sindicals. Van tan bé i tan de pressa, que sort que la fàbrica de frens ja comença a produir, que si no, no sé pas on aniríem a parar.

L'ECONOMIA

Ara us parlaré de l'Economia, i veureu si en va de bé. Ja veïeu els resultats que dona la nacionalització sindical de les indústries de guerra, les mines, els ferrocarrils, dic, el, els ferrocarrils; no confondre'ls amb els tramvies, la indústria pesada, la Banca, els Telèfons, els Telègrafs, la navegació d'altura... Ah; pel que fa a la Banca, l'Estat ha de garantir els crèdits a les col·lectivitats, mentre nosaltres fem el Banc Sindical Ibèric; després, ja veurem; si aquest banc no va prou bé, l'Estat hi posarà un pegat, que serà el primer pegat en un Banc que haurà donat resultat.

Tot això marxa, com ja sabeu, gràcies al Consell Nacional d'Economia, dintre de l'Estat, i compost per representacions d'aquest Estat, que som nosaltres, i de les dues Organitzacions Sindicals, que també som nosaltres.

L'AGRICULTURA I LES COL·LECTIVITZACIONS

Ja us haureu fixat com produeix ara l'agricultura, ben pagada per l'Estat. Es pot dir que tot és benefici per als Sindicats, i gràcies a l'èxit que sempre han tingut a casa nostra les col·lectivitzacions, degut a l'esperit no gens individualista del nostre poble, que mai no havia pogut fer res per iniciativa particular i fins que nosaltres no ens hi hem posat no ha sabut el que era bo.

MUNICIPALITZACIO

—I la municipalització? —preguntà un repòrters.

—Ah, sí; la municipalització de la vivenda va bé; ja veïeu; la gent paga el pis com mai; això, però, no vol pas dir que pagués el tramvia si municipalitzéssim els transports urbans. Per això és que no volem exposar-nos.

I per acabar, he de donar les gràcies a la U. G. T. perquè s'ha mostrat comprensiva i ha comprès que les bases que nosaltres hem imposat no són les nostres, sinó les seves i que, per tant, ara haurem de començar a imposar les nostres, que és aquell període reconstituent de què us parlava. Una altra copa de xampany?

—Oh, és que s'ha acabat.

—No hi fa res... veureu —picà de mans i cantà: «¡Mozo, traiga otra copa!...». Suposo, acabà dient, que tampoc aquesta copa no us farà oblidar el que us acabo de dir.

A AUSTRIA —A quina hora es va formar el nou Govern?
—A les Seiss In quart.

T E A T R E S

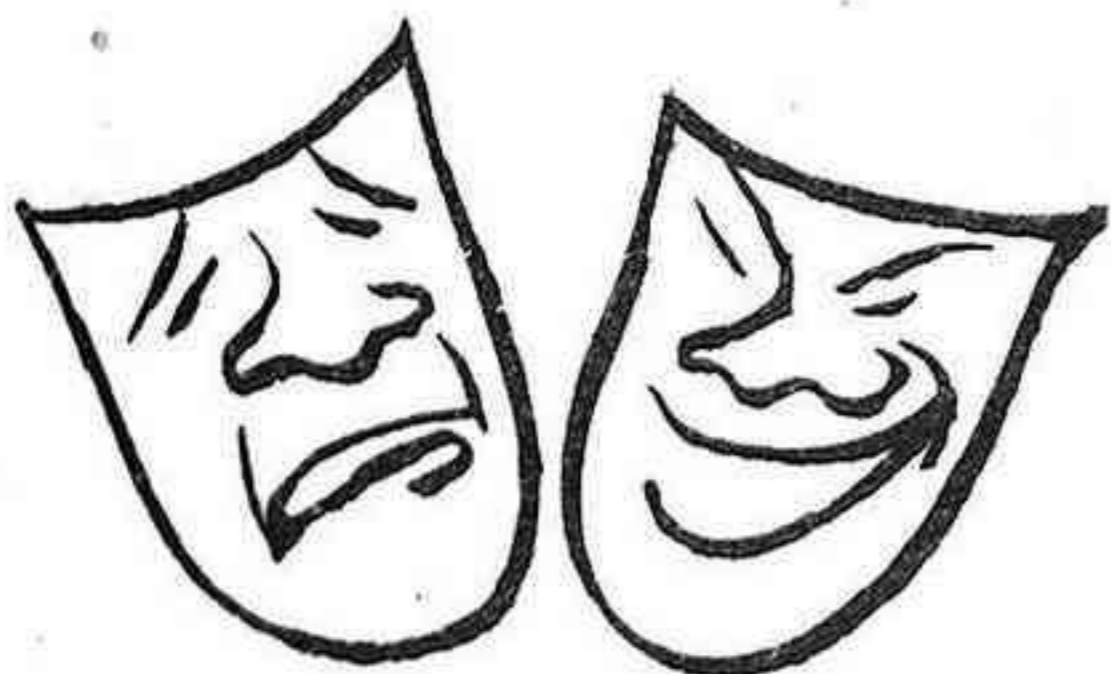
Ni amb intervenció, ni sense intervenció...

JA VENEN!

Un parell, diguem-ne d'autors teatrals, que responen al nom social de Gabirondo i Saez, o queïcom per l'estil, fa poques setmanes veieren una obra seva prohibida a Madrid per pornogràfica.

Quina sort tenen els madrilenys! Perquè ara resulta que aquests «socs» estan a punt d'estrenar una altra de les seves produccions al Teatre Romea, del carrer de l'Hospital barceloní.

Barcelona, arxiu de la cortesia, bé. Però arxiu de les imbecilitats teatrals, potser ja és un xic massa.

ÒPERA BUFA

MUSICA BONA

Entre els aficionats a la música regna un gran entusiasme. Ja era hora que el Liceu obrís les seves portes, i que poguéssim sentir «Doña Francisquita», «El Cantar del Arriero», «La del manojo de Rosas», i altres joies líriques fa tant de temps no representades en els teatres barcelonins. Pel cap baix, almenys fa tres o quatre dies que no les han fet al Novetats, al Nou i al Victòria.

Es hora, doncs, que el Liceu subsani aquestes pretericions tremendes. El Teatre Nacional de Catalunya es veurà honorat com cal.

NO HAN COMENÇAT, I JA ES BARALLEN

Per cert, que la temporada no ha començat encara, que els seus organitzadors ja han

partit peres. El músic Jaume Planes, més conegut per «Planetes», ja va pel món dient pestes dels seus companys d'organització.

—Jo —diu— hi volia fer música bona. Havia anat a París a contractar artistes per a cantar «Manon» i «Louise». Però, ara, de trasantó, han sortit aquests sarsueleros, que es creuen que el Liceu és el Paral·lel...

I en Planes, tot desencisat, es tancarà de bell nou en el seu retir de la música bona: els «discos vivientes».

DIVISES QUE NO DIVISAREM

Aquests contractes que va signar a París en «Planetes» pel Teatre Nacional de Catalunya, tenen una història molt bona. Precisament, foren fets aquells dies en què la nostra ciutat era gairebé diàriament objecte d'agressions dels pirates de l'aire.

En Planes, a París, avui tancava un contracte. L'endemà, els diaris francesos portaven la notícia d'un nou bombardeig damunt de Barcelona. Ja teniu el cantant, tot esverat, telefonant a en «Planetes» i imposant-li unes noves condicions, i naturalment més cares.

Hi ha qui diu si la declaració i les gestions de Chautemps foren fetes a instigació d'en Planes, que no sabia com sortir-se de l'embull, i cada dia veia augmentar més i més la nòmina d'aquestes funcions d'òpera francesa.

Els fills de la mare eterna

TOT UN CARACTER

Tota la Barcelona teatral parla de l'entresa de caràcter i de principis del delegat de la Generalitat al Teatre Català de la Comèdia.

Sembla que de la Institució del Teatre hom li demanà a veure si hi hauria possibilitats de concedir cada dia un petit nombre de localitats del Teatre Català de la Comèdia a uns quants alumnes de la Institució, a fi i efecte que poguessin presenciar les funcions del nostre teatre subvencionat per la Generalitat.

Però el gran Cumelles no acabava mai de complimentar l'encàrrec. I un dia que de la Institució li reclamaren que fes la gestió, l'home intentà excusar-se en què si el Comitè era enemic de donar entrades gratuïtes...

—Però —hom li objectà— si vós voleu, eis del Comitè...

—Naturalment —respongué Cumelles—

UN COMITE MES...

Deu ésser en reconeixement de tots aquests mèrits que entre els escriptors catalans circulen uns plec de signatures demanant que el Conseller de Cultura nomeni un comitè que tingui cura d'escollir i ordenar les estrenes del Teatre Català de la Comèdia.

Fera molts anys que uns papers per a signar no havien obtingut un èxit tan gran. Signa tothom, de tots els grups literaris, de totes les capelletes. Es una mena de Front Popular anti-cumellista.

La unanimitat ha estat tan definitiva, que àdhuc han signat molts autors en vigílies d'estrenar al Teatre Català de la Comèdia!

FRIEDA
FELD.

— I tots aquests són voluntaris?
— Sí, però no cridi tant, que ells no ho saben.